

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek (przewodniczący)

SSN Paweł Kołodziejski

SSN Ryszard Witkowski (sprawozdawca)

Protokolant Agnieszka Niewiadomska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Małgorzaty Kozłowskiej,
w sprawie **P. K.** skazanego z art. 258 § 3 k.k. i innych
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2023 r.
kasacji wniesionej przez obrońców skazanych **P. K.**,
A. M., **A. R.**, **Z. F.**
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z 26 kwietnia 2022 r. sygn. II AKa 269/20,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim
z 10 grudnia 2019 r. sygn. II K 172/18,

1. uchyla zaskarżony wyrok w punkcie XI utrzymującym w mocy rozstrzygnięcie zawarte w punkcie XXXVI części dyspozytywnej wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim dotyczące przypisanego **Z. F.** przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. oraz w odpowiadającym temu uchyleniu zakresie wyrok sądu pierwszej instancji i w tej części, na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.,

postępowanie umarza, zaś kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa;

2. oddala w pozostałej części kasację obrońcy skazanego Z. F. jako oczywiście bezzasadną;

3. na podstawie art. 435 k.p.k. w zw. z art. 536 k.p.k. uchyla wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim w pkt XXXIX, dotyczącym przypisanego **S. B.** przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i w tej części, na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., postępowanie umarza, zaś kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa;

4. oddala kasacje obrońców skazanych P. K., A. M. i A. R. jako oczywiście bezzasadne i kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanych w części na nich przypadającej.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 grudnia 2019 r., sygn. II K 172/18, Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim rozstrzygnął co do odpowiedzialności karnej P. K., A. M., A. R., Z. F. i in..

P. K. został uznany za winnego następujących czynów, tj.:

- występkę z art. 258 § 3 k.k. i za to wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I wyroku);

- występkę z art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.2003.198, t.j.) w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., i za to wymierzono mu karę grzywny 400 (czterystu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki za 100 (sto) złotych oraz 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności (pkt II wyroku);

- występku z art. 258 § 1 k.k. i za to wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności (pkt III wyroku);
- występku z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to wymierzono mu karę grzywny 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki za 100 (sto) złotych oraz 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności (pkt IV wyroku);
- występku z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to wymierzono mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki za 100 (sto) złotych (pkt V wyroku);
- zbrodni z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k., i za to wymierzono mu karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności (pkt VI wyroku);

Ponadto, na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k., sąd połączył orzeczone wobec oskarżonego P. K. kary jednostkowe grzywny i pozbawienia wolności, orzekając kary łączne: 500 (pięciuset) stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki na 100 (sto) złotych oraz 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności (pkt VII wyroku). Sąd ten także orzekł przepadek równowartości korzyści osiągniętych z popełnienia przestępstwa przez oskarżonego P. K. w kwocie 1 020 925 (jeden milion dwadzieścia tysięcy dziewięćset dwadzieścia pięć) złotych, jako równowartość 250 000 (dwustu pięćdziesięciu tysięcy) euro (pkt VIII wyroku).

A. M. został uznany za winnego następujących czynów:

- występku z art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.2003.198, t.j.) w zw. z art. 65 § 1 k.k., i za to wymierzono mu karę grzywny 400 (czterystu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki za 100 (sto) złotych oraz karę 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności (pkt XXX wyroku);

- występku z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to wymierzono mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki za 100 (sto) złotych (pkt XXXI wyroku).

Ponadto sąd połączył orzeczone wobec A. M. kary jednostkowe grzywny i pozbawienia wolności, orzekając kary łączne: 500 (pięciuset) stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki na 100 (sto) złotych oraz 10 lat pozbawienia wolności (pkt XXXII wyroku). Sąd orzekł także przepadek równowartości korzyści osiągniętych z popełnienia przestępstwa przez A. M. w kwocie 1 020 925 (jeden milion dwadzieścia tysięcy dziewięćset dwadzieścia pięć) złotych, jako równowartość 250 000 (dwustu pięćdziesięciu tysięcy) euro (pkt XXXIII).

A. R. został uznany za winnego występku z art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.2003.198, t.j.) i za to wymierzono mu karę grzywny 300 (trzystu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych oraz karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności (pkt XXXIV wyroku).

Ponadto sąd orzekł przepadek równowartości korzyści osiągniętych z popełnienia przestępstwa przez A. R. w kwocie 173 264 (stu siedemdziesięciu trzech tysięcy dwustu sześćdziesięciu czterech) złotych, jako równowartość 40 000 (czterdziestu tysięcy) euro (pkt XXXV wyroku).

Z. F. został uznany za winnego następujących czynów:

- występku z art. 258 §1 k.k. i za to wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności (pkt XXXVI wyroku);

- występku z art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.2003.198, t.j.) i za to wymierzono mu karę grzywny 500 (pięciuset) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych oraz karę 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności (pkt XXXVII wyroku).

Ponadto sąd połączył orzeczone wobec oskarżonego Z. F. kary jednostkowe pozbawienia wolności i orzekł karę łączną 7 lat pozbawienia wolności (pkt XXXVIII wyroku).

Po rozpoznaniu apelacji obrońców oskarżonych, Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z 26 kwietnia 2022 r. sygn. II AKa 269/20, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w stosunku do **P. K.** (pkt I wyroku):

1) uchylił orzeczenia o wymierzonych mu karach łącznych pozbawienia wolności i grzywny,

2) obniżył wymierzone mu kary jednostkowe pozbawienia wolności:

- za czyn przypisany mu w pkt. II jego części dyspozytywnej do 7 (siedmiu) lat,

- za czyn przypisany w pkt. IV jego części dyspozytywnej do 4 (czterech) lat,

- za czyn opisany w pkt. VI jego części wstępnej, uzupełniając podstawę prawną wymiaru kary za niego o przepisy art. 60 § 2 k.k. i art. 60 § 6 pkt 2 k.k., do 3 (trzech) lat,

3) wysokość stawek dziennych kar jednostkowych grzywien za czyny przypisane mu w pkt. II i IV jego części dyspozytywnej oraz za czyn opisany w pkt. V jego części wstępnej obniżył do kwoty 50 (pięćdziesięciu) złotych.

4) na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzył P. K. kary łączne 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności oraz 500 (pięciuset) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

- w stosunku do **A. M.** (pkt VII wyroku):

1) uchylił orzeczenia o wymierzonych mu karach łącznych pozbawienia wolności i grzywny,

2) karę pozbawienia wolności wymierzoną za czyn przypisany mu w pkt. XXX jego części wstępnej obniżył do 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności,

3) wysokość stawek dziennych grzywien za czyn opisany w pkt. XIX jego części wstępnej i za czyn przypisany mu w pkt. XXX jego części dyspozytywnej obniżył do kwoty 50 (pięćdziesięciu) złotych,

4) na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzył A. M. kary łączne 5 (pięciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 500 (pięciuset) stawek dziennych grzywiny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych,

5) uchylił zawarte w pkt. XXXIII jego części dyspozytywnej orzeczenie o przepadku równowartości korzyści majątkowych osiągniętych z popełnienia przestępstwa wydane w trybie art. 45 § 1 k.k.;

- w stosunku do **A. R.** (pkt V wyroku):

1) karę pozbawienia wolności wymierzoną mu za czyn opisany w pkt. XX jego części wstępnej obniżył do 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy,

2) wysokość zawartego w pkt. XXXV jego części dyspozytywnej orzeczenia o przepadku równowartości korzyści osiągniętych w popełnionego przestępstwa wydanego w trybie art. 45 § 1 k.k. obniżył do kwoty 21 787 (dwudziestu jeden tysięcy siedmiuset osiemdziesięciu siedmiu) złotych;

- w stosunku do **Z. F.** (pkt VII wyroku):

1) uchylił orzeczenie o wymierzonej mu karze łącznej pozbawienia wolności,

2) karę pozbawienia wolności wymierzoną za czyn przypisany mu w pkt. XXXVII jego części dyspozytywnej obniżył do 4 (czterech) lat,

3) na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył Z. F. karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

Ponadto sąd odwoławczy w wyroku, w zakresie czynów przypisanych P. K. (i innym oznaczonym osobom), zawierających art. 12 k.k. uzupełnił kwalifikację prawną o § 1 tego przepisu (pkt IX wyroku), a także jako podstawę wszystkich rozstrzygnięć, na podstawie art. 4 § 1 k.k. wskazał przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r. (pkt X wyroku), w pozostałym zaś zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (pkt XI wyroku).

Od tego rozstrzygnięcia kasacje na korzyść wskazanych skazanych wywiedli ich obrońcy, zarzucając zaskarżonemu wyrokowi obrazę szeregu przepisów postępowania, w tym. m.in. art. 439 § 1 pkt 2, 8, 9, 10 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., art. 391 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., art. 167 k.p.k. w zw. z art. 585 pkt 2 k.p.k. oraz rażącą obrazę prawa materialnego, a także rażącą niewspółmierność orzeczonej kary.

W tychże kasacjach, obrońcy skazanych zawarli wnioski o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia. Ponadto obrońca skazanego P. K. zawarł także wniosek o wstrzymanie wykonania w oddzielnym piśmie.

W odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego Z. F. prokurator wniósł o uwzględnienie kasacji w zakresie pkt II. 1 i II. 4, uchylenie zaskarżonego orzeczenia w pkt VI i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania, w pozostałym zaś zakresie o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

W odpowiedziach na kasacje obrońców: A. M., P. K. oraz A. R., prokurator wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, iż podniesiony w pkt. II. 1 kasacji obrońcy Z. F. zarzut okazał się zasadniczo trafny. Należało bowiem w pełni zgodzić się ze skarżącym, że orzekające w sprawie sądy nie dostrzegły, że karalność opisanych w komparycji wyroku sądu pierwszej instancji w punktach XXIII i XXXVI czynów kwalifikowanych z art. 258 § 1 k.k., uległa przedawnieniu

jeszcze przed wszczęciem postępowania karnego przeciwko Z. F. oraz przeciwko S. B. Rację ma zatem obrońca Z. F., iż karalność przypisanego mu czynu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej w okresie od początku 2004 r. do dnia 22 lutego 2005 r., ustała z mocy prawa w myśl art. 101 § 1 pkt 3 k.k. w dniu 22 lutego 2015 r. Wprawdzie wydłużenie biegu przedawnienia o kolejne 10 lat, przewiduje art. 102 k.k., jednak przepis ten w brzmieniu obowiązującym do dnia 2 marca 2016 r. przewidywał, że warunkiem przedłużenia przedawnienia karalności jest wszczęcie postępowania przeciwko osobie. Dopiero po tej dacie za wystarczające do przedłużenia przedawnienia karalności uznaje się wszczęcie postępowania w sprawie, skutkiem zmiany treści tego przepisu wprowadzonej ustawą z dnia 15 stycznia 2016 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny (Dz. U. z 2016 r. poz. 189). W art. 2 tejże ustawy zastrzeżono jednak, że jej przepisy stosuje się do czynów popełnionych przed dniem wejścia w życie o tyle, o ile termin przedawnienia jeszcze nie upłynął. Jeśli zatem do dnia zmiany przepisów o przedawnieniu (tj. do dnia 2 marca 2016 r.) nie nastąpiło przedawnienie, kwestię przedawnienia karalności należy oceniać według art. 101 k.k. i art. 102 k.k. - w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania i to niezależnie od tego, czy dla oceny prawnej konkretnego zachowania konieczne jest odwołanie się do reguły kolizyjnej określonej w art. 4 § 1 k.k. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 20 października 2020 r. sygn. akt V KK 375/20). Przenosząc powyższe na kanwę niniejszej sprawy, należy wskazać, że wobec faktu, że postępowanie przeciwko skazanemu Z. F. wszczęto w chwili przedstawienia mu zarzutów w dniu 24 marca 2017 r., a dziesięcioletni termin przedawnienia czynu upłynął dnia 22 lutego 2015 r., mając na uwadze treść przepisu art. 102 k.k. sprzed nowelizacji - nastąpiło przedawnienie karalności zarzucanego mu z art. 258 §1 k.k. czynu.

W świetle powyższych uwag nie może zatem budzić wątpliwości, że wyrok Sądu Okręgowego zapadł z rażącą obrazą przepisu art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., który nakazuje nie wszczynać postępowania, a wszczęte umorzyć, jeżeli nastąpiło przedawnienie karalności. Powyższe uchybienie stanowiło przy tym wadę czynu zaliczaną, z mocy art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., do bezwzględnych przyczyn odwoławczych, które sąd drugiej instancji, zgodnie z treścią art. 439 § 1 k.p.k. *in principio* w zw. z art. 433 § 1 k.p.k., winien był dostrzec i uwzględnić z urzędu. Sąd

Apelacyjny w toku kontroli odwoławczej powyższego uchybienia jednak nie zauważył, przez co wskazaną wadliwość zaabsorbował także na grunt swojego judykatu.

Realizując powinność wynikającą z art. 536 k.p.k., w ramach obowiązkowej kontroli kasacji w kontekście uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. (wyrok Sądu Najwyższego z 9 grudnia 2021 r. sygn. akt II KK 125/21), Sąd Najwyższy stwierdził, iż identycznie przedstawia się sytuacja procesowa skazanego S. B., któremu stosowny zarzut udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, obejmujący okres od początku 2004 r. do 2005 r., przedstawiono w dniu 21 września 2017 r. W tym wypadku okres przedawnienia karalności zarzucanego mu czynu upłynął w dniu 31 grudnia 2014 r. W tej sytuacji niewątpliwym pozostaje, iż także i w tej sytuacji zaniechanie przez Sąd Apelacyjny uchylenia z urzędu wyroku Sądu Okręgowego w rozpatrywanym zakresie wobec S. B. stanowi uchybienie zaliczane do bezwzględnych przyczyn odwoławczych, co obliguje sąd kasacyjny do rozpoznania sprawy w zakresie przewidzianym w art. 536 k.p.k. Wypadek określony w art. 439 k.p.k. w zw. z art. 536 k.p.k. zachodzi bowiem wówczas, gdy uchybienia wymienionego w art. 439 § 1 k.p.k. dopuścił się sąd odwoławczy, jak i wówczas, gdy sąd ten - wbrew nakazowi wynikającemu z tego przepisu - nie uchylił orzeczenia sądu pierwszej instancji dotkniętego takim uchybieniem (por. wyrok Sądu Najwyższego z 10 sierpnia 2000 r. sygn. akt III KKN 287/00).

Zdaniem Sądu Najwyższego w niniejszym składzie, stwierdzenie uchybienia z art. 439 k.p.k. przełamuje ograniczenie niemożliwości stosowania w postępowaniu kasacyjnym art. 435 k.p.k. względem skazanego, który nie zaskarżył orzeczenia sądu I instancji i przez to zaniechanie utracił możliwość wniesienia kasacji. Stosownie do art. 520 § 3 k.p.k. stwierdzenie takiego uchybienia, reaktywuje utracone prawo strony do zaskarżenia prawomocnego wyroku w drodze kasacji, a to upoważnia Sąd Najwyższy do skorzystania z instytucji przewidzianej w art. 435 k.p.k. wobec takiego skazanego. Orzekanie w takiej sytuacji procesowej poza granicami kasacji na podstawie art. 435 k.p.k. zobowiązuje Sąd Najwyższy z urzędu do uchylenia orzeczenia na korzyść skazanych, którzy nie wnieśli kasacji, jeżeli je uchylił na rzecz skazanego, którego kasacja dotyczy, jeśli za takim rozstrzygnięciem przemawiają te

same względy. Stwierdzenie tego rodzaju uchybienia zawsze obliguje Sąd Najwyższy do uchylenia takiego wyroku. Dlatego Sąd Najwyższy, uwzględniając z urzędu wspomniane uchybienie, uchylił rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim w tożsamym zakresie skazania za czyn z art. 258 § 1 k.k. i umorzył postępowanie karne na podstawie art. 439 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. także wobec S. B. W tym wypadku bowiem stwierdzone uchybienie dotyczy tylko wyroku sądu pierwszej instancji, który uprawomocnił się wobec tego skazanego bez zaskarżania, a nie wyroku sądu odwoławczego, w którym nie wypowiedziano się w ogóle w kwestiach dotyczących S. B. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2014 r. sygn. akt V KK 321/13). Uchybienie, do którego doszło w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, nie może być zresztą konwalidowane w postępowaniu odwoławczym nawet w przypadku jego zaskarżenia z uwagi na adresowany do sądu odwoławczego nakaz uchylenia orzeczenia dotkniętego uchybieniem o charakterze bezwzględny (art. 439 § 1 k.p.k.).

Niezależnie od powyższego za takim rozstrzygnięciem przemawia również i to, iż S. B. jest cudzoziemcem i aktualnie nie przebywa na terytorium RP (brak jest w aktach sprawy informacji, by było inaczej) - na co wskazuje nie tylko brak zaskarżenia wyroku sądu I instancji, ale w ogóle brak jego jakiejkolwiek aktywności w przebiegu całego postępowania sądowego - a brak eliminacji prawomocnego orzeczenia w kwestionowanym zakresie, zaburzając jego wewnętrzną sprawiedliwość, jako sprzeczne z zasadami praworządnego procesu karnego czyniłby je oczywiście niesprawiedliwym. Inne rozumienie związania granicami podniesionych zarzutów wynikające z art. 536 k.p.k. w realiach tej sprawy nie dałoby się pogodzić z nakazem uczciwego sądenia i z wynikającą z art. 2 Konstytucji RP zasadą sprawiedliwości społecznej, która nie pozwala na to, by w obrocie prawnym pozostało orzeczenie w sposób jawny z zasadami tego państwa sprzeczne (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 27 października 2006 r. sygn. akt III KK 299/06).

Podkreślenia wymaga w tym miejscu, iż powyższe rozstrzygnięcie nie dało asumptu do korygowania orzeczonych wobec tych skazanych kar. W obu przypadkach przestępstwa, w zakresie których umorzono postępowanie karne pozostawały w zbiegu realnym z innymi występками, a wysokość wymierzonych im

kary jednostkowych za popełnienie – odpowiednio – przez Z. F. przestępstwa z art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, a przez S. B. z art. 299 § 1 k.k. odpowiadały wysokości kar łącznych, ustalonych z zastosowaniem zasady absorpcji kary wymierzonej za popełnienie przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. Rozwiązanie kar łącznych skutkiem umorzenia postępowania w części dotyczącej skazania za czyn z art. 258 § 1 k.k. nie rodziło w zaistniałej sytuacji procesowej konieczności uchylenia wyroków skazujących celem ostatecznego określenia kształtu sankcji karnej w ponownym rozstrzygnięciu o karze lub innych środkach reakcji karnej, które zostały już orzeczone. Z tego powodu nie uległy wzruszeniu orzeczone kary pozbawienia wolności i kary grzywny (pkt VI.2 wyroku sądu ad quem w zw. z pkt. XXXVII oraz pkt XL wyroku sądu a quo). Co oczywiste pozostało w mocy również warunkowe zawieszenie kary pozbawienia wolności orzeczonej S. B. (pkt XLII wyroku sądu a quo).

Reasumując, w obu rozważanych przypadkach umorzenie postępowania nastąpiło bez wzruszania rozstrzygnięć skazujących za pozostałe przestępstwa przypisane im – odpowiednio - w punkcie XXXVII i XL orzeczenia sądu *a quo*, ze zmianą wymiaru kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec Z. F. w punkcie IV.2 wyroku sądu odwoławczego.

W związku z tym orzeczeniem (pkt 1 i 3 sentencji wyroku Sądu Najwyższego) kosztami sądowymi obciążono Skarb Państwa.

W pozostałym zakresie kasacja obrońcy Z. F. oddalona została jako oczywiście bezzasadna, podobnie jak kasacje obrońców skazanych P. K., A. M. i A. R. (pkt. 2 i 4 sentencji wyroku Sądu Najwyższego), co uprawnia Sąd Najwyższy do odstąpienia od sporządzenia w tej części uzasadnienia wyroku (art. 535 § 3 k.p.k.). Kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego dotyczącymi tych rozstrzygnięć obciążono skazanych w częściach na nich przypadających, w tym wydatkami w kwocie po 20 zł, stosownie do art. 636 § 2 k.p.k.

W tym sanie rzeczy, Sąd najwyższy orzekł jak w wyroku.

(BB)

[ms]